

Katossa istui nyrpykkä. Sillä valui hiukset kohti lattiaa ja veri päähän. Ajatukset vilisivät varpaiden välistä listojen alle. Nyrpykkä nytkähti. Se väänsi hehkulamppua ja kattovalo syttyi: huone oli tyhjä. Samassa pelko pyrähti pois poskilta ja se uskalsi katsoa alas. Nurkassa oli kengät nurin, matto suhisi rutussa ja pöydän pintaan lamppu valaisi läikän. Nyrpykkä tuijotti läikkää ja onnellinen mykerrys alkoi velloa vatsanpohjaa pitkin: pöydälle oli jäänyt suklaanmuruja. Varovasti nyrpykkä kurkotti alas. Se ojensi kätensä suoraksi ja melkein ylettyi murunen sormenpäähän. Yhtäkkiä kuitenkin ilkeä tuikahdus täytti huoneen ja kauhuissaan nyrpykkä puristui takaisin kattoon. Nyt ne tulivat takaisin. Ne astelivat voimakkaina pitkin lattiaa ja valtasivat pöydän. Nyrpykkä pysyi aivan hiljaa piilossa listan alla. Nauraen ne lakaisivat murut alas lattialle, maton alle ja nyrpykän suu meni mutruun. Kattovalo sammui. Nyrpykkä niiskutti ja myhisi pettyneenä. Se ei uskaltanut tulla esiin enää.